

DAVID PŮCHOVSKÝ

REPUBLIKA HOAXU

Svedectvo admina policajného Facebooku
o tom, ako konšpirácie zničili Slovensko

S predhovorom Georgea S.

REPUBLIKA
HOAXU

David Púchovský

REPUBLIKA HOAXU

Svedectvo admina policajného
Facebooku o tom, ako
konšpirácie zničili
Slovensko

Ilustroval Martin Shooty Šútovec

IKAR

Text © 2024 by David Púchovský
Illustrations © 2024 by Martin Shooty Šútovec
Design © 2024 by Vladimír Holina
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9871-2

Milý David,
ďakujem Ti za vernú službu silám Nového
Svetového Poriadku, ktorý sa aj vďaka Tvojej
usilovnej práci čoskoro stane realitou.

Úroveň začipovania populácie dosahuje krásnych
50 percent a diaľkové ovládanie biorobotov funguje
skvele. Tá vymyslená pandémia zabrala naozaj
výborne. Rovnako dobre vychádza aj náš plán na
nahradenie Európanov imigrantmi. Sú už naozaj
všade, v každej dedine a meste.

Jediný problém je, zdá sa, že naše plány odhalili
jasnozriví slovenskí dezinfluenceri a niektorí politici.
Nechápem, ako sa im to podarilo. Našťastie, stále
máme flotilu ultratajných práškovacích lietadiel,
ktorými plánujeme vo zvýšenej miere chemtrailami
posýpať práve Slovensko.

No a tých, ktorí budú vzdorovať našim plánom,
dáme na vedecké experimenty svojim kamarátom
jašterom z tajných podzemných základní, tak ako to
robíme dlhé roky s unesenými deťmi.

Za Tvoju vernú službu našim záujmom Ťa
onedlho prijme najvyššie vedenie NWO, priamo sám
Illuminatus Primus, ktorý Ti osobne odovzdá ďalšie
inštrukcie.

Tvoj George S., New York

Poviete si, čo je toto za nezmysel, akí ilumináti, aký Nový Svetový Poriadok, čipy a jaštery? Žiaľ, aj toto je svet, do ktorého sa čím ďalej, tým viac ponára veľká časť slovenskej populácie.

Konšpirácie, hoaxy a dezinformácie tu boli odnepamäti a história ukazuje, aké nedozerné následky môžu mať. Antisemitizmus postavený na klamstvách o rituálnych obetách a svetovládnych plánoch Židov, rasizmus postavený na klamstvách o biologickej nadradenosti jednej rasy nad inými. Milióny obetí, vojny, genocída. Na ich začiatku boli klamstvá, lži a manipulácie.

Dnes viac ako kedykoľvek predtým čelíme záplave informácií, kde sa pravda topí v oceáne lži a manipulácií. David Púchovský vo svojej knihe ponúka unikátny pohľad do zákulisia boja proti hoaxom cez svoj osobný príbeh administrátora policajnej stránky na Facebooku „Hoaxy a podvody - Polícia SR“. Kto by si pomyslel, že policajt, ktorý sa iba snažil pracovať čo najlepšie, môže byť terčom útokov len preto, že sa snaží brániť fakty a pravdu?

Davidu poznám niekoľko rokov a vo viacerých zápasoch, ktoré v knihe opisuje, sme stáli bok po boku. Zažil som ho ako čestného, odhodlaného a zásadového človeka, ktorý dal do boja za pravdu a hodnoty demokracie všetko aj za cenu osobného života, kariéry či pohodlia. Viem, že udalosti, o ktorých v knihe píše, sa stali tak, ako opisuje, lebo som bol svedkom mnohých z nich.

Jeden z najvýznamnejších momentov, ktoré v tejto knihe rezonujú, je šírenie dezinformácií o vojne na Ukrajine. David odhaľuje, ako mnohí Slováci zhltli tvrdenia,

že „Rusko nikdy nenapadne Ukrajinu“ a že všetko je len západnou propagandou. Dokonca ešte po ruskej invázii v roku 2022 sa šíрили hoaxy, ktoré tvrdili, že Ukrajina je agresorom a Rusko sa len bráni. Tento vymyslený príbeh sa ujal aj vďaka dlhoročnému pôsobeniu proruských dezinformácií na Slovensku, ktoré podkopávajú dôveru vo verejné inštitúcie a v medzinárodné organizácie.

David v knihe zároveň výborne vystihuje, ako sa vplyv konšpiračných teórií dostal na nebezpečnú úroveň, kde už nejde len o slová, ale o životy. V októbri 2022 sa na Slovensku odohrala tragédia, keď mladý muž podľahol extrémistickým názorom a konšpiračným teóriám a spáchal teroristický čin na Zámockej ulici v Bratislave. V jeho manifestoch, ktoré zverejnil na internete, sa objavovali motívy, ktoré roky pretláčala konšpiračná scéna – nenávisť voči LGBTQ+ osobám, antisemitizmus, odpor k demokracii a ľudským právam. V tomto tragickom prípade bola výsledkom nenávisťi a konšpirácií smrť dvoch nevinných ľudí.

Autor nešetrí ani konkrétnymi príkladmi politikov, ktorí vedome šíрили dezinformácie, napríklad tvrdenia o 11-tisíc afrických migrantoch, ktorí mali zaplaviť Slovensko. Táto lož, ktorá sa opakovane objavovala pred voľbami, využívala strach a xenofóbiu, aby polarizovala spoločnosť. Podobné hoaxy založené na falošných informáciách vytvárajú atmosféru nedôvery a chaosu.

Táto kniha je viac než len príbeh o hoaxoch. Je to osobné svedectvo o tom, čo sa stane, keď sa pravda stratí v mori lží. David odkrýva, ako konšpirácie postupne presiakli z temných kútov internetu do politického ma-

instreamu a ako ich následky cítime dodnes. Na stránke polície sa riešili klamstvá o vakcínach, o migrácii, o vojne na Ukrajine. Ako administrátor tejto stránky čelil nielen útokom anonymných trollov, ale aj politikov, ktorí tieto lži vedome podporovali.

Ako niekto, kto sa roky zaoberal extrémizmom a dezinformáciami, viem, že boj s hoaxmi je oveľa viac než len snaha o nahradenie klamstiev faktmi. Je to boj o ľudské mysle a srdcia. David vo svojom príbehu odhaľuje, aké je to v prvej línii, kde sa každý deň stretávate s nedôverou, nenávisťou a chaosom, ktorý dezinformácie prinášajú.

Táto kniha je zároveň výzvou pre nás všetkých. Dezinformácie nie sú problémom niekoho iného – sú problémom spoločným. David Púchovský kladie v závere knihy otázku, ktorú by sme si mali položiť všetci: „Ako sa z tejto šlamastiky dostaneme?“ Odpoveď nie je jednoduchá, ale začína sa tým, že každý z nás prevezme osobnú zodpovednosť za to, čo šíri a čomu verí. Musíme sa naučiť kriticky myslieť, overovať si informácie a odmietat jednoduché vysvetlenia komplikovaných problémov.

Každý má v tomto boji svoju úlohu. Ak nezastavíme šírenie klamstiev, stratíme viac než len prístup k pravdivým informáciám. Stratíme dôveru medzi sebou navzájom a dôveru v inštitúcie, ktoré sú základom našej spoločnosti. Táto kniha nás vyzýva, aby sme sa postavili klamstvám čelom a stali sa obrancami pravdy. Pretože keď lož zvíťazí, strácame všetko.

Daniel Milo

právnik a odborník na dezinformácie a extrémizmus

Skutočným vlastencom

Autorská poznámka

Táto kniha mapuje vývoj slovenskej dezinformačnej scény z pohľadu činnosti bývalých administrátorov dnes už neexistujúcej, respektíve premenovanej a od polície odčlenenej stránky „Hoaxy a podvody – Polícia SR“. Keďže na obsahu stránky sa podieľalo viacero osôb, autor pri opise jednotlivých statusov nepoužíva jednotné, ale množné číslo, lebo s odstupom času nie je možné určiť autorov príspevkov.

Väčšina citovaných falošných správ bola gramaticky opravená, pretože takmer v každom prípade boli prítomné zásadné gramatické a štylistické chyby. Tam, kde to autor považoval za vhodné z pohľadu kontextu, zostala pôvodná forma zachovaná.

Takmer všetky citované statusy, dezinformácie a analýzy boli publikované na stránke „Hoaxy a podvody – Polícia SR“ v rokoch 2018 – 2023. Pre ich kvantitu neuvádzame všetky pôvodné webové odkazy. Presne uvádzame len také zdroje, kde si to ich charakter vyžadoval na prípadnú rýchlu verifikáciu či ďalšie štúdium. Celý obsah policajnej antihoaxovej stránky za uvedené obdobie bol zálohovaný, aby zostal zachovaný aj po jej prípadnom vymazaní zo strany štátnych orgánov.

Všetky interviewované osoby poskytli svoje vyjadrenia bez nároku na honorár. Do obsahu knihy nezasahovala žiadna politicky exponovaná osoba, predstaviteľ štátnej moci ani žiadna iná osoba alebo

organizácia, politická strana či iná právnická osoba s výnimkou redakčnej úpravy a jazykovej korektúry zo strany vydavateľstva IKAR. Ide o slobodné dielo jeho autora.

Autor menuje niektorých politikov na základe vlastných skúseností a názorov. Nejde o názory a stanoviská projektu „Hoaxy a podvody“ a/alebo strany Progresívne Slovensko, pre ktorej poslanca autor pracuje ako asistent.

V knihe sa nachádzajú názvy niektorých konkrétnych účtov na sociálnych sieťach. Nejde o mená a priezviská osôb, ale o názvy kont. Zhoda názvov kont s reálnymi osobami je náhodná.

Autor nemá nič spoločné s Policajným zborom,
Ministerstvom vnútra SR a so štátnou správou
od 1. 12. 2023.

Obsah

Predhovor (Daniel Milo).....	6
Od amerického chrobáka cez čierne sanitky po slovenského teroristu.....	15
11 000 afrických migrantov príde na Slovensko.....	37
Rozhovor s Iračanom Vianom Eliasom.....	59
Pandémia hoaxov.....	62
Nech aj skapem, ale očkovať sa nedám.....	113
Ako išiel hoax na vandrovku.....	172
Ako poraziť hoaxy?.....	191
Rozhovor s vedkyňou Vladimírou Čavojevou.....	214
Republika hoaxu, Hoaxová republika.....	224
Rusko nikdy nenapadne Ukrajinu.....	253
Informačná operácia Ladomirová.....	312
Rozhovor s exstarostom Ladomirovej Vladislavom Cuperom.....	330
Ak prehráme, voľby boli sfaľšované.....	338
Slovensko bez hoaxov?.....	369
Hoaxy sa na nás nelepia.....	383
Túto kapitolu nevynechajte.....	389
Lovec hoaxov.....	396

Od amerického chrobáka cez čierne sanitky po slovenského teroristu

4. jún 1950, niekde nad Československou republikou

Z neba padajú predmety, ktoré prebúdzajú stovky domácností po celej krajine. Neznámy materiál sa rozbíja o zem, najmenej v troch prípadoch dochádza k poškodeniu štátneho majetku. Bežní ľudia to ešte nevedia. Prezident a vybraní členovia predsedníctva ÚV KSČ to čakali. Američania na nás zaútočili biologickými zbraňami.

1. jún 1950, niekde v Nemeckej spolkovaj republike

Majorovi Johnovi by pred pár dňami ani len nenapadlo, že by sa mal namiesto svojho pohodlia v americkom púštnom štáte Arizona ocitnúť kdesi na hranici západnej a východnej Európy. Správy a špekulácie o rastúcom napätí na kórejskom polostrove sa medzi jeho partiou vyslúžilcov z nedávno skončenej druhej svetovej vojny šírili, no do začiatku reálnej vojny medzi „Južnou“ a „Severnou“ Kóreou chýbalo niekoľko dní. Čakal, kedy a kam ho povolajú. O Československu sa mu predtým nesnívalo.

Do „Západného Nemecka“ prišiel len tri dni predtým. Na základni americkej armády sa stretol s kapitánom

Jackom. Slúžili na Havaji, keď sa ho rozhodli napadnúť Japonci v štyridsiatom prvom. Obaja utrpeli zranenia, ktoré ich pripútali na lôžko takmer do konca veľkej vojny. Až v jej závere sa pozreli do Európy, kde už len postupujúcej americkej armáde kryli chrbát pred diverzantmi a kolaborantmi schopnými útočiť zozadu, aj keď už svoj boj dávno prehrali.

Prečo, dopekla, majú letieť do Československa? Na územie, kde už dva roky vládla komunistická strana, podriadená Sovietskemu zväzu. Takúto otázku si položili veľakrát a pochopili, že nepôjde o obyčajný prieskumný let, ktorý by zvládli aj nižšie šarže či radoví piloti zo stálej misie v demokratickej časti Nemecka.

2. jún 1950, prísne utajený jaskynný komplex niekde pri Mníchove, Nemecká spolková republika

John a Jack sa o svojom poslaní dozvedeli dva dni pred odletom. Z utajenej, vysunutej pobočky americkej armády pri Mníchove sa dostali do obrovského skladu v horách. Bol to pozostatok nacistickej snahy o vybudovanie skrýše pre ukradnuté umelecké predmety i nacistov samotných. Dnes, pod kontrolou Američanov, priestor slúžil na uschovanie citlivých vojenských materiálov. „Materiálov“ – stačilo použiť to najvšeobecnejšie slovo a ten, čo si vedel spojiť dve a dve, mohol tušiť, že pôjde o niečo s prívlastkom prísne tajné.

V priestore vysokom asi dvadsať, širokom tridsať a dlhom päťdesiat metrov sa týčili vysoké police, široké dva metre. Nad sebou ich bolo až pätnásť. Na každej z nich sa nachádzali mohutné, metrové zaváraninové

megapoháre. Do jedného by sa zmestila polievka pre celý pluk.

Major a poručík museli podísť bližšie, aby sa presvedčili, že ich sem ich nadriadení nezobrali najesť, ale ukázať im tovar, ktorý musia za každú cenu dostať do Československa.

V pohároch sa niečo hmýrilo, z diaľky v šere nebolo rozpoznateľné, aký boj sa za hrubým sklom odohráva. Miestnosťou sa niesol nepríjemný bzukot. Občas niečo puklo, akoby to narazilo vnútri do skla, otrepalo sa a hýbalo sa ďalej.

John a Jack prišli k jednému z pohárov. Až zblízka si všimli, že jeho vnútro je zvrchu vystlané sieťkou s milimetrovými rybími okami. V každom veku s priemerom päťdesiat centimetrov bolo niekoľko dier. To odtiaľ sa nepríjemné zvuky dostávali von. Skutočne sa vnútri niečo hýbalo. Nebola to len ilúzia. Obaja muži pochopili, že sa nachádzajú v gigantickej hale plnej niečoho živého.

„Dopekla s Československom, čo je toto? Nejaká biologická zbraň?“ prehodil John rečnícku otázku s vedomím, že mu nikto nemusí dať odpoveď.

Vtom sa v hale, teda v jaskyni objavil McDonald. Civilný zamestnanec armády bol v Európe už od roku 1942. Nikdy nebojoval. Zostával v úzadí a ako príslušník Americkej armádnej tajnej služby pracoval na projektoch formujúcich novú podobu Európy ďaleko predtým, než sa rozhodlo o porážke Hitlera. McDonald v bielom plášti pôsobil profesorsky, keď s kanvou na polievanie kvetov prišiel k svojim krajanom.

„Dovolíte, páni? Hneď vám poviem, čo s našimi maličkými spravíte, len dokončím túto poličku,“ povedal a začal kropiť poháre ľadovou, čírou vodou, ktorá vytekala v centre celého vojenského komplexu. „Alpská voda ich drží pri živote, občas im nasypem aj výživu,“ z vrečka vybral ruku plnú drvenej zmesi a ladným pohybom to kímil.

V sklenených pohároch sa to začalo hmýriť ešte viac. Bzukot prehlušoval zvedavé poznámky dvoch pilotov. Najprv voda, potom prášok, najprv voda, potom prášok. Naučené pohyby niekoho, kto sa tejto činnosti venoval roky.

McDonald zobral oboch mužov do odhlučnenej miestnosti vedľa. Usadil ich a ukázal na obrovský plagát s kresbou chrobáka. „Páni, toto je pásavka zemiaková. Pozajtra naberiete dvestopäťdesiat pohárov, ktoré ste videli, a zhodíte ich nad Československom. Musíme tých zasraných komunistov poraziť raz a navždy. Toto je americký chrobák, hrdý Američan, patriot. Chovám ich roky, skúmam rôzne mutácie, gény, a teraz som presvedčený, že som vyšľachtil druh, ktorý vyhubí komunizmus,“ povedal hrdo.

Do toho niekto pustil americkú hymnu, ktorá sa niesla prísne utajenou sústavou jaskýň. Tóny The Star-Spangled Banner sa miešali so bzukotom rozdráždených chrobákov. Výjav dopĺňali dvaja vojaci a jeden civil v pozore. Vojaci so salutujúcimi rukami, civil s rukou na hrudi.

Gave proof through the night.
That our flag was still there.

Keby ste mali lupu, nemohli by ste si nevšimnúť, ako sa tie malé potvory škerili. Napchávali sa drveným prachom, ktorý bol v skutočnosti tvorenými miniatúrnymi hamburgermi. Keď to konečne dvaja piloti pochopili, boli presvedčení, že nanajvýš do pár týždňov pásavky zemiakové rozožerú komunizmus na franforce.

John a Jack za ďalších sedem dní nalietali nad Československom tisíce kilometrov. Z výšky pätnásttisíc metrov zhadzovali masívne poháre s pásavkou zemiakovou. Síce sa po náraze rozbili, no svojou hrúbkou a precízne spracovaným profesionálnym materiálom zabezpečili prežitie minimálne osemdesiatich troch percent malých tvorov...

... tvorov, ktoré splodila skurvená, imperialistická Amerika. Špinaví hajzli, ktorí na našich starých rodičov poľovali už odnepamäti. Náš úhlavný nepriateľ. Zapredali svoje duše, aby zničili životy obyčajných československých roľníkov, tvrdo pracujúci ľud. Agenti a ničitelia svetového mieru.

V roku 1950 Američania bombardovali naše slobodné Československo desiatkami tisíc chrobákov.

Vy ste na to už zabudli?!

9. november 1982, 18:34, Vrútky, Československá socialistická republika

Štyridsiatnik s výrazom šialenca vyzerá von z okna svojej dodávky. Čierne auto značky Volkswagen so zahraničným evidenčným číslom sa ukrýva v podvečernej

hmle jesenného, sychravého dňa. Stojí takticky v bočnej uličke vo Vrútkach s vypnutým motorom a svetlami.

Viditeľnosť je slabá, nanajvýš na tri metre. Tí, ktorí sa vracajú z večernej omše, evidujú len obrysy vozidla. Niečo na streche im pripomína húkačku. Akoby to bola sanitka, hovoria si. Nekonečnosť černoty ich poháňa vpred so zvesenou hlavou. Radšej pridajú do kroku, než by tento neznámy objekt išli preskúmať. Nechcú riskovať, že by ich silné chlapské ruky vtiahli dnu. Nemali by šancu. O pár minút by boli na hraniciach a zajtra by ich porcioval nejaký nemecký alebo americký mäsiar.

Ľudských orgánov nikdy nebolo dost. Československé boli najkvalitnejšie. Západniari si po ne chodili pravidelne. Zbožňovali mladé kúsky. Čím mladšie, tým lepšie. Aj päťročný Peťko, ktorý sa stratil pred týždňom... Musela byť za tým besná mašinéria nenažraných a skurvených kapitalistov.

Chodili si po naše deti, teraz hľadajú možno starších. Netreba sa s nimi zahrávať. Netreba zabúdať na zlo, ktoré prichádza v tme a skúša to na nás. Západné zlo, zlo zo západu.

Neradno sa zahrávať s čiernou sanitkou.

12. október 2022, 19:08, Zámocká ulica, Bratislava, Slovenská republika

Radka, Matúš a Juraj sedia pred barom Tepláreň v Bratislave. Raz sa pousmejú, raz pozerú do mobilu, popíjajú a rekapitulujú ďalší bežný deň. Nestalo sa nič výnimočné.

12. október 2022, 19:09, Zámocká ulica, Bratislava, Slovenská republika

Po zdĺhavých minútach za rohom v prítmí naberá vrah odvahu. Vykukne, začne strieľať, schová sa, prebije, znovu strieľa a uteká preč.

Na internete začne kolovať jeho manifest. O nevyhnutnosti zakročiť. Eliminovať vybrané etniká a menšiny. Bojovať za bielu rasu. Profesionálne spracovaná zmes bludov vytvára obraz komplexnej konšpiračnej teórie, s akou sme sa u nás ešte nestretli.

Dozvedáme sa, že pár hodín predtým čakal pred bytovkou na vtedajšieho premiéra Eduarda Hegera. Chcel popraviť najprv jeho. Bola by to pomsta... Nedočkal sa. Za cieľ si vybral členov LGBTQ+ komunity.

A tak sa zrodil prvý slovenský terorista.

Začiatok tejto knihy som venoval trom krátkym príbehom, ktoré podľa mňa najvhodnejšie vyjadrujú to, čo pre Slovensko znamenajú hoaxy.

Čo je pravda a čo je lož?

V roku 1950 komunistický režim v časti východného bloku vrátane Československa začal šíriť hoax o tom, ako americké lietadlá na nás zhadzujú pásavky zemiakové (tzv. mandelinky). Prečo by to robili? Aby zlikvidovali úrodu ako pravý imperialistický nepriateľ. Tento hmyz dostal prívlastky ako „americký chrobák“, „parazit z Wall Street“, „farebný diverzant“ či môj najobľúbenejší „chrobák z Colorada“ (od detstva fandiím Coloradu